

Иво Станков

Хероинова одисея

Звукът напомняше стон; дремен, нечуван или нечут до днес вик на някой, който бе открил покоя на смъртта преди хиляда години, потънал в блажено забвение в своя сив и скучен Рай и когото се опитваха да върнат от света на сенките, за да го обрекат на страдание отново и отново...

... и отново...

Кхан се зачуди колко ли е дълбока тази дупка. Викаха ѝ Дженъз Тор – Ямата на сътворението на древния език на... на башите на прадедите им, както се изразяваше брат му. Хората от местата отвъд голямото езеро Раматата идваха отвреме-навреме, за да се потопят в дълбините на пещерата... и да не се завърнат повече от земните недра, въпреки всичките магии от желязо, които носеха...

Кхан мечтаеше, щом стане достатъчно голям и му поникне брада, да избяга отвъд езерото – в света на фантазиите; свят, точно толкова недостъпен за него, колкото и ямата... до днес.

Държеше оръжието леко насочено надолу, но пръстите го сърбяха да стреля по нещо... или по някого. Когато сутринта каза на майка си, че ще ходи на лов, имаше точно това предвид! Смяташе да не се връща без улов – човек... или животно... или... А хапчето, откраднато от най-високото шкафче в банята, донесено най-вероятно от Земите отвъд Езерото, имащо мистично бял цвят и, както по късно установи – отвратителен вкус, само засилваше решеността му. Когато го погълна му се пригади. Беше още на входа на дупката и му се прииска да се върне, да повърне в треволяка, да отиде при Лера, да я отведе в Златните полета и да прави любов с нея докато един от двамата припадне от изтощение и удоволствие... Никога не ѝ бе казал, че я обича или колко много му липсва, когато не са заедно и че нощем не може да заспи, измъчван от мисълта, че тя може да сънува нещо друго, освен него... Просто не можеше да го каже, макар това често да бе на езика му. Не виждаше смисъл да го казва – та това се подразбираше. Може би някой ден щеше да ѝ го каже...

Но хапчето бавно обхвана разсъдъка му, замъгли гласът на сърцето му, упои здравия му разум и, като с гигантски рог, усили възприятията му. Сега Кхан чуваше ясно ударите на сърцето си, скърцането на праха и малките камъчета под краката си, капещата някъде далеч напред (или назад) вода, зовът на Ктулу...

Ктулу, богът на смелостта, бе покровител на селото. Изобразяваха го като исполин с глава на корка – животното, което брани дома и децата си с цената на живота си от далеч превъзхождащи го врагове, въпреки малките си размери...

Младежът бе вървял повече от три часа сред еднообразието на скалистия тунел, чиято простота бе нарушавана само тук-там от сталактити или земните им братя, растящи едни към други с неистовото желание, присъщо на всичко в природата – да става все по-сложно и по-сложно... и по-сложно ... когато изведнъж стигна до разклона.

Тунелът се разделяше на две или три части. Беше прекалено тъмно, за да може Кхан да види навътре в ръкавите. Реши точно тук да устрои първия си лагер. Остави фенера на земята, опъна квадратната постелка, която носеше, и седна. Започна да яде и свръхчувствителните му сетива регистрираха огромната влажност във въздуха. Наблизо имаше извор, река или езеро. Може би се сливаха с Раматата някъде отвън... Но нямаше прилепи, мъх, гъби и други присъщи за влажните пещери същества..., а влагата е рай за спорите... Нещо не е наред, помисли си той...

В този миг чу звука. Беше наблизо. Кхан скочи, хвана арбалета и фенера и опря гръб в стената... Преглътна сухо храната... фенерът постепенно угасна, сякаш батериите губеха своята мощност. От левия ръкав на разклонението се появи светещо същество и момчето веднага позна Лера... Той отвори уста и понечи да каже нещо, но искрящото тяло се приближи към него и тя закри устата му с ръка. Кхан усети разнеслият се аромат, аромат на цветя и..., и нещо древно колкото света, нещо отпреди Слизането,... нещо... *диво*... Видяше я само защото тялото ѝ просветляше в сребристо зелен блясък и осветяваше нежно непрогледния мрак... Тя впи устни в неговите, макар че той имаше усещането, че може свободно да прекара ръка през нея. Устните ѝ бяха нежни и влажни, ... някак свободни, необвързани с ограничеността на материалното... Тя подви колене и той се подчини... Умът му не можеше да възприеме това, а може би под въздействието на хапчето просто *не желаше*... Кожата ѝ бе мека; целуна мекото на ухото ѝ, погали го с език, знаеше, че тя обича това и момичето се усмихна беззвучно тя отново го дръпна и той се озова легнал върху нея... Всичко бе толкова реално: тя разкопча ризата му и започна да гали гърдите и корема му. Прегърколиха се – сега тя беше върху него, но Кхан не усещаше никаква тежест. Ръката му започна да придърпва дрехата ѝ нагоре и да гали нежното ѝ бедро; кожата ѝ бе толкова гладка, че той се зачуди дали не сънува... Езикът ѝ си играеше със зърната на гърдите му... Тя се наведе и се прегърколиха отново... и отново... и отново... Тялото ѝ бе толкова топло, че той се притисна в нея, опитвайки се да избяга от хапливия хлад на пещерата... Тя отново бе върху него... разкопчаваше копчетата на врата си... прегърколиха се пак... и пак... Той започна да гали кожата на

гърба ѝ,... на дупето ѝ... гърдите ѝ го викаха със зова на далечните земи отвъд езерото Раматата... Тя се премести нагоре по тялото му... седна на гърдите му... и той... той *пи от нея*...

Но някъде дълбоко в съзнанието му малкото останал незамъглен от магията на момента разсъдък остави работата по биенето на сърцето, по дишането, по целувките... и се замисли върху видяното. Тя не носеше никакви бижута... *не носи*... не е възможно... това изобщо не беше Лера!!!

...на петнайстия ѝ рожден ден той ѝ бе подарил малко Драконово око на сребърна верижка – това бе всичко, което можа да си позволи, но за сметка на това оттогава тя не го сваляше от врата си... НИКОГА!...

Този факт го стресна, той скочи точно когато тя се преобръщаше отново, за да се озове под него... усети допирът на ръката ѝ в слабините си и за стотна от секундата се поколеба,... а после отблъсна със съжаление и ужас голото ѝ тяло. За миг се обърна наляво и в светлината на блещукащото ѝ тяло видя истината...

Момичето се стои в мрака. Тъмнината го обгърна. Кхан се опита да си спомни накъде се е търкалял ... и макар че беше трудно, след четвърт час откри постелката, а след това и фенера, паднал от ръцете му до стената. Момчето опита да го включи и концентрираният лъч бяла светлина разцепи пещерата. Тялото на фенера бе противоударно, но въпреки това преди минути...

Кхан погледна часовника си и установи, че е изминал цял час!... Но фенерът просто бе угаснал, а това бе необяснимо. „Може би батерията си прави шега!“, помисли си той, но сам не си повярва... Прибра всичко и тръгна към мястото, откъдето бе пропъзлял; където го бе завела Лера,... или онова, което толкова приличаше на нея! В последните отблясъци на топящото се тяло бе видял... ето я! Първо реши, че халюцинира, но сега я видя – пропаст, широка около 2 метра. „Насам ли ме водеше, кучко?“ – запита се... „Или каквото и да си...“

... "Насам ли?"

Демон. Тя бе просто демон... душата на някой, който е умрял тук преди ..., преди векове..., може би даже преди Слизането..., а сега духът, обладан от Злото, търси някой, с когото да се подиграе,... когото да използва...

Кхан се ядоса на себе си, че се бе оставил да го излъжат толкова лесно. За щастие му се размина... Дали щеше да е така и следващия път?... Но на дълга каишка на врата му висеше парче от Скалата на истината. Дедите му, а и родителите му вярваха, че когато Лантор слязъл,

той стъпил на тази скала, която по-късно била пренесена в Земите отвъд Езерото за изследване. При някой от многобройните набези парче от нея било откраднато от музея и донесено обратно като светилия. От пет поколения парчето се предаваше в рода му. И в момента камъкът бе на врата му...

Родителите му, дедите му и повечето хора в селото вярваха, че скалата е свещена... Те отказваха да повярват в цивилизацията, не се хранеха с вилица, мразеха огледалата, защото смятаха, че са врата към злото... Учителят, който бе мъдър човек и можеше не само да чете, но и да пише и смята твърдеше, че преди много време хората имали самодвижещи се коли, машини, които летели, можели да перат, да готвят, да чистят...; Хората от селото плюеха на всичко, което не се връзваше с идеята за Лантор и Слизането Му... Една година трябваше да се моли на баща си – цяла година, за да му позволи да работи два месеца и да си купи часовник и фенер с батерии от идващите понякога хора от Земите отвъд Езерото...

В разказите, чути вечер пред камината бе срещал какви ли не създания; детето в него още вярваше в троли, тхуги, еркти, мокелендебе и всички онези същества, оживяващи в историите на працядо му, предавани от Ланторски времена от уста на уста... Мъжът в него се мъчеше да забрави за това, но то бе там, дълбоко...

Докато размишляваше, Кхан усети, че става по-хладно и трудно за дишане – явно приближаваше към голям воден басейн. Точно след един завой видя огромната водна шир пред себе си. Водата бе тъмна и неподвижна. Момчето насочи фенера към далечния край и му се стори, че вижда бряг. „Ще преплувам!“ каза си той, сложи постелката на земята и закрепил арбалета и два пълнителя към тялото си. После завърза постелката и припасите на главата си и бавно влезе във водата. Тя бе хладна, но не студена и това го изненада. Той заплува бавно, фенерът в устата му осветяваше водата на няколко метра пред него... Гледката бе живописна – отразена от водата, светлината шареше по влажните стени и тавана на пещерата, превръщайки ги в мозайка от светлосенки...

Изведнъж нещо се омота около левия му глезен... Кхан не се изплаши; по-скоро бе възбуден от хапчето... Обърна се, гмурна се и хвана арбалета. Не видя нищо, но стреля на сляпо. Устройството зареди нова стрела. Момчето обърна фенера и освети мястото под себе си. Устата му се отвори от ужас и удивление. Изскочи на повърхността и с пълна скорост заплува към отсрещния бряг. Постелката и провизиите му се бяха намокрили, но не му пукаше...

Но нито брегът приближаваше, нито ерктите зад него изоставаха... Само бе чувал за тях – предполагаше се, че живеят в Раматата, но нямаше жив човек, който да ги е виждал – всичко бе само разкази! Представляваха мощни тела с риби опашки, завършващи с дълъг израстък и остър шип. Главите им нямаха кожа и Кхан можеше да види (ако имаше време да се обърне, но и така въображението му вършеше своето) мускулите, разпъващи лицата им в грозни гримаси, оголващи двуредните им, остри като кинжал зъби... Усещаше по краката си бясното им блъскане с опашки в невероятно усилие да го догонят... Нямаше да им се даде!...

А водата изведнъж бе станала ледено студена. Задъхваше се от напрежение; сърцето му щеше да се пръсне... Ето го и брега!... Не, това не бе брега, а самотна стърчаща над водата скала. Момчето бързо се изкатери и застана на върха ѝ. Хвана фенера в лявата си ръка, а арбалета в дясната и зачака атаката. От водата се показва една, носле още една и още една, и още,... десетки озъбени физиономии го гледаха, можеше да усети ужасният им, вонящ на смърт дъх... Стреля в една, после в друга, но дори пронизани от иначе смъртоносните стоманени жила, съществата продължаваха да изскачат от водата и да тракат със зъби. Едно от тях, видимо по-голямо от другите, скочи над водата и блъсна Кхан с тялото си. „Край!“, каза си той, прекатурвайки се назад...

... и падна на брега. Виждаше виолетови и зелени точици, които танцуваха около него, краката му бяха отмалели, все още дишаше тежко, но беше жив!

Когато отново можеше да си поеме дъх, Кхан се зачуди дали тази пещера не е наистина омагьосана... дали щеше да намери пътят навън... И все пак това бе брега. Нямаше стърчащ от водата камък, само песъчлива кал, която след няколко метра отново преминаваше в скала...

Събра сили и се надигна. Раменете го боляха, вероятно от бясното плуване; знаеше, че скоро ще го заболят и краката. Но беше отишъл твърде далеч, за да се върне. Рискуваше прекалено много – може би това беше чист егоизъм – или пък беше себеотрицание; но той бе решил да слезе до дъното и да разбере какво има там. Искаше да излезе после и да каже на другите: „Ето, няма нищо страшно. Някакви си зли духове и водни чудовища – нищо, с което да не мога да се справя...“. Всъщност предпочиташе да умре по пътя надолу, отколкото по обратния път назад. Не можеше да се върне – гордостта и самоувереността му бяха прекалено големи, за да си признае, че е сгрешил и е направил глупост. Никога не бе могъл да го направи – най-малко сега, когато на карта бяха

честта и името му. Понякога чувстваше, че наранява хората така, но чувството му за справедливост го караше винаги да казва истината, колкото и ужасна да бе тя за другите. Обвинявах го, че не вижда истината за себе си. Вярно, не я възприемаше; но не защото не вярваше, че е такъв какъвто е – напротив – чувството му за самокритика го караше понякога да живее като аскет, защото е открил у себе си нещо, което мразеше у другите и им го беше показал. Проблемът идваше от това, че не виждаше никого достоен да му покаже грешките. Вярно, превъзхождаше повечето деца, но това се превръщаше в мания... И сега с хапчето – чудеше се дали го е направил от желание да вкуси забраненото, непознатото; или за да докаже на другите колко е велик. Но не, той знаеше – нямаше нужда да доказва никому нищо – просто не беше достатъчно луд за да направи без чужда помощ това, за което бяха мечтали с другите деца откакто се помнеше – да убият дракона в Дупката...

След поредния завой таванът започна да се издига полегато и да се губи в мрака над него. Залата в която навлизаше вероятно бе огромна... Кхан бе попадал в подобно помещение само веднъж – когато се бе промъкнал на „забранения бал“ – организирано от жреца празненство, на което присъстваха избрани младежи от селото и на което той даваше на някой от тях поредната си дъщеря за жена... Там можеха да присъстват само младежи над 17 години, чиито бащи бяха платили „първоначалната вноска“ за сватбата. По древна традиция жената на жреца трябваше да забременява всяка година, докато не стане на 50 години и така за доста дълъг период той имаше дъщери за женене. Балът, който би трябвало да се превърне в събитие на годината, бе забранен за обикновените заради „танца на девицата“, за който разказвах, че дъщерите на жреца танцуват върху специален подиум под светлината на толкова свещи, колкото са годините им, облечени в призрачно одеяние... Та когато Кхан се намъкна там през входа за прислугата и се скри в едно буре, където едва не се опече, защото бе на две крачки от бумтящата камина, той разбра, че тя всъщност няма никакви дрехи, а просто е намазана с нещо... Невероятната атмосфера и гледката на голото момиче, което според свещите бе на 20 или на 19 години (така и не успя да ги преброи във възбудата си, макар че опита 6–7 пъти) остави у него незаличим спомен. Не беше й споменавал, но Лера му напомняше невероятно за тази нощ винаги, когато я погледнеше...

Но таванът вече не се виждаше в светлината на фенера му. Кхан го отдаде на влажния въздух, но все се чудеше дали това е така. Помещението не можеше да е толкова високо, че концентрираният лъч да не

достига горната му част. Момчето се зачуди как се крепи таванът на толкова високо помещение. Сигурно от благословията на Лантор... Докато бе малък майката на майка му непрекъснато му пълнеше главата с приказки: „Лантор това, Лантор онова, Лантор бил спасител, Лантор щял да изкупи греховете им...“ А къде беше този Лантор, когато дядо му падна от стълбата и загина..., когато приятелят му от детството Орти счупи кракът си и остана куц завинаги... Лантор!... „Плюя на теб!“, бе казал тогава, защото не смееше да признае пред себе си истинските си мисли, които се въртяха из главата му и сега... „Няма бог! Сами сме!“...

Някакъв звук го накара отново да приклепне и да вдигне оръжието си. Пред него, някъде наблизко, но достатъчно далеч, за да не се вижда, се намираще нещо, което свистеше и дрънчеше – нещо метално... или

...

Точно над него във въздуха профуча стрела с подпалин връх. Кхан се претърколи. От високо се спускаше някакъв обект с гигантски размери. Момчето се спотаи зад една скала и притихна. Тялото светеше и мигаше в сиво-синьо-зелено. Някакви крака се спуснаха встрани и то кацна на тях. Приличаха на тези на орел, но имаха само по три остри пръста... Свистенето престана, но с нов, по-странен звук отдолу на приземилият се апарат се отвори врата-стълбичка. Ярка светлина обля пещерата, но най-силно – мястото, където се бе свил Кхан. В осветения правоъгълник се появи силует. Дългунеста фигура с висока яка и плащ, който я правеше почти прозрачна, сякаш пропускайки светлината... *Лантор!*...

Фигурата вдигна ръка и заговори на езика на древните. Кхан никога не бе учил този отдавна мъртъв език, но разбираше и попиваше всяка казана дума: „Обърни се и си върви в мир! Нямаш право да продължиш! Не можеш да се мериш с божествената Ми сила! Ти си смъртен и нямаш място тук! Тук е домът на боговете! Тук започва вечността! Тук е покой за мъртвите! Нали не искаш да смутиш съня им! Нали не искаш да бъдеш сполетян...“ ... на това място Той протегна ръка и я завъртя около себе си. От сенките се надигнаха образи и фигури. Железни птици полетяха, сипейки огън и жупел. Огромни железни туловища с дълги шии, протегнати напред, изскочиха от мрака и плюеха смърт и разрушение. Чудовищните им вериги смазваха всичко по пътя им. Мъже с железни доспехи бягаха пред чудовищата и стреляха с огромни пистолети, които бълваха пламъци. Огнени стрели, изстрелвани от невидими стоманени лъкове, разкъсваха земята и я пращаха във въздуха на малки овъглени от експлозиите парчета. От небето слизаха ангели с огромни, кръгли криле, разперени от раменете над главите им. Горяха тела,

земята трепереше, мирисът на обгорена плът се смесваше с упоиващия аромат на кръв и нажежаваше атмосферата. Смъртта беше навсякъде... Посланието беше ясно. И тъкмо когато Кхан реши, че демонстрацията на сила го е оставила невредим, в небето се появи огромен орел от стомана. Той изсипа адския си товар и изчезна зад хоризонта. Момчето се изправи. В далечината червена светкавица озари небето и превърна непрогледния мрак на пещерата в ден. Пламък с форма на вековен дъб близна небето на хоризонта. Той сложи ръка пред очите си, но това не помогна. Болка прониза сетивата му. Почувства като че ослепява,... после титаничен юмрук го удари и го захвърли назад, размазвайки тялото му в стената. Точно до него се разби едно желязно чудовище – последното нещо, което видяха полуслепите му очи...

Отвори очи, но не виждаше нищо. Опита да помръдне. Не го болеше никъде. Явно бе умрял. Заслужаваше си го. Докосна главата си и усети студените си пръсти. Едва ли мъртвите чувстват студ. Може би беше в Ада и бе обречен на страданието, от което се страхуваше най-много – смърт в лед и мраз. Пристъпи и се спъна в нещо. Това, в което се спъна, отлетя и се удари в стената някъде пред него с метален трясък. Фенерът! Дано още да работи! Кхан клекна и започна да опипва студената скала пред себе си. Не беше умрял, поне засега. Намери фенера и опита да светне. След третия опит успя. Огледа се.

Пещерата си беше цяла – всичко си беше на мястото. Нямаше дупки от експлозии, овъглена плът или изкривено желязо. Всичко това бе само измислица... Дали полудяваше? Дали не се беше побъркал от постоянния мрак и тягостната атмосфера...

Забеляза блещукане далеч пред себе си. Беше го усетил още в мрака. Имаше избор – да продължи или да се върне. Беше си съставил система по разклоните и щеше да намери обратния път лесно. Но не бе дошъл до тук, за да се връща. И без това за него животът без доказателство къде е бил и какво е преживял, бе равносилен на смърт. Отправи се натат с гордо вдигната глава и с фенера като единствено оръжие – арбалетът не се виждаше никъде...

Когато приближи видя, че светлината идва от стената, където като че свършваше тунела. Светещата стена се простираше наляво и надясно поне по десет метра, а тавана не се виждаше. Остави фенера на скалата и се приближи. Не бе направил и две крачки, когато отнякъде изскочи светкавица и поразил фенера му. Светлинката угасна, а Кхан отстъпи крачка назад. Все още виждаше стената. Обхващаше го някаква странна еуфория и лесно преживя загубата на фенера. Отново пристъпи и

светкавицата отново просветна. Този път почти разтопи парчето безпозелно желязо, в което се беше превърнал скъпоценният прожектор... Момчето вече не се интересуваше какво става зад него. Докосна стената и ръката му леко премина през нея. Когато я отдръпна, и тя блещукаше. Но блещукането не остана само по ръката му – през цялото му тяло премина тръпка на облекчение, като че всичките му проблеми бяха решени. Нямаше време за размисъл. *Той пристъпи...*

...усети как се разпъва, като че беше на много места едновременно,...

...после

отново беше той. Краката му се огънаха, но успя да се задържи прав. Отново бе в безкрайно помещение, но това бе ярко осветено и не беше празно. Нямаше стени, или поне той не можеше да ги види. Краката му сами го понесоха нанякъде. От всички страни беше заобиколен от невероятно високи рафтове, които вероятно бяха организирани по някакъв непонятен нему начин. Искаше да извика „Ееееей“ или да се радва, че все пак е някъде – но от друга страна изобщо нямаше представа къде е и, като се има предвид, че никой не се беше върнал, едва ли имаше защо да е щастлив, че е дошъл тук... Но ако искаше да обвинява някого, че е стигнал дотук, то това бе самият той. А и с обвинения нищо нямаше да постигне – единственият изход бе да разбере къде е и да намери обратния път...

Тогава се сети нещо и погледна назад. Зад гърба му се простираха същите безкрайни коридори между рафтовете, които бяха пред него. Погледна нагоре и не видя тавана. „Само *Лантор* знае къде съм...“, помисли си Кхан.

– Насам, насам! – чу глас. Идваше отблизо, но вероятно това бе само измамна игра на звука – до където стигаше погледа му нямаше жива душа.

Най-неочаквано пред него изникна малко бюро с изящна инкрустация и тъмна политура. Това явно бе единственото място, където нямаше дълги редици от рафтове и бюрото създаваше усещане за уют и спокойствие. Момчето се зачуди как не е видяло този импровизиран кабинет отдалече, но после осъзна, че вероятно доскоро той не е бил там, ... а дали и сега стоеше пред него, или беше зрителна измама (но колко реална!) както всичко досега.

Понечи да каже нещо, но думите му бяха безсилни. Когато иззад едно от разклоненията се появи дребен мъж на средна възраст, го обзе чувство на безпокойство, на възбуда, като че имаше енергия, която да

разходва години напред... Нещо затрептя в гърдите му, сякаш му предстоеше да чуе история за духове („...ама съвсем истинска!“).

– Седни, ... сядай – каза мъжа, но Кхан не можеше да направи нищо. Нещо във вида на този човек, в държанието му, в гласа му, го бе парализирало тотално.

– Е, щом желаш – стой! – събеседникът му се отпусна тежко в огромното ниско кресло зад бюрото – Много работа днес... – после отново вдигна глава към него – Ама ти какво, да не си ням! То какво ли не ми се е случвало! – момчето подгъна колене и седна на един стол, който доскоро като че не беше там, или поне то не го бе забелязало. Но на фона на всичко необикновено, което му се бе случило днес, този мъж бе най-нормалната гледка. Поне говореше с гласа си...

– Аз ... не зная къде съм...

– Да кажем, че и аз не зная, защото е прекалено трудно за обяснение. Е, мога и да опитам, защото щом си стигнал до тук през всичките защитни механизми и психо-атаки, които обикновено пазят входовете, явно си нещо по-специално... Добре, представи си това място като Универсална библиотека на света...

– Каква библиотека?!?

– Уни... Вселенска, добре де – световна, така става ли?

– Но къде сме?

– Ами не мога да ти отговоря, защото тук пространството е само в умовете ни, а време не съществува, защото е свързано със стареене на пространството...- мъжът повдигна вежди – Май не разбираш? Че как си стигнал дотук?!

– Имате предвид хората отвъд езерото с всичките им уреди и апарати, които никога не се завърнаха...

– Предполагам – отвърна събеседникът му – Е, а ти за какво си дошъл?

– Ами... не знам, аз просто тръгнах и... – човекът срещу него се удари по челото:

– Абе защо все на мен?... Искаш да кажеш, че си стигнал дотук сам, просто така...

– Да, защо, толкова слаб ли изглеждам?

– Не, не, може би аз подценявам някой форми на живот. Добре, за какво си дошъл, какво те тревожи?

– Нищо, просто исках да докажа нещо на себе си!

– Това е странно – отвърна мъжът – всички идват тук, за да питат нещо, защото то ги тревожи и не им дава мир. Теб какво те тревожи?

– Нищо не ме тревожи... та аз даже не зная къде съм?!? – Кхан започна да се изнервя.

– Аз мога да дам отговор на всичките ти въпроси – не искаш ли да знаеш какво те очаква?

– *Ти кой си?* – въпросът на момчето видимо изненада мъжа. Той се дръпна назад в креслото и каза:

– Чакай малко, аз създавам целия този цирк, за да не те разстроя – бюра и всичките тези рафтове... и столове, а ти ми задаваш въпрос, на който не мога да ти отговоря. Ти не искаш ли да знаеш за Господ, за Смисъла на света, за Сътворението, за Смъртта?...

– Аз зная! – отвърна младежът и предизвика презрителна насмешка у събеседника си – Зная какво е Бог, зная какъв е смисъла, зная какво е сътворението ...

– Нищо не знаеш – та народът ви има едва хиляда ваши години зад гърба си, опустошен от ядрената зима, на планета, толкова бедна на ресурси, че никоя междугалактическа експедиция не иска да ѝ обърне внимание, а собствените ви прадеди, живеещи зад огромното езеро, на чиито бряг е града ви, не искат и да ви погледнат; та за вас електричеството е магия, а атомите са чужда дума; учителите ви не са излизали от града и ви учат на предания, стари колкото света, а познанието ви се заключава в това как се плетат мрежи и как се предвиждат приливите... Какво можеш да знаеш ти, който даже не си се докоснал до възрастта на познанието?!? – „Силни думи!“ помисли си Кхан, „но защо ги казва, като че това не ми е ясно?!“, след което отвърна:

– Моят Бог е моята съвест, смисълът на моя свят е любовта, а Сътворението..., то е като раждането – случва се много пъти, но никога не се повтаря, а всяко е по своему уникално... – момчето говореше убедено и съсредоточено – дали под влияние на атмосферата или на мъжа срещу себе си. Никога не бе казвал гласно тези неща, макар да му бяха ясни отдавна. После добави:

– А ти, ти какво ще ми кажеш? Някога изпитвал ли си любов? Искаш да ме учиш какво е Бог, какъв е смисъла на живота ми, какво е бъдещето ми – но аз зная всичко това. Аз съм силен да убия твоя бог, Лантор или който и да е друг, защото *мога да изгубя своята вяра* и да накарам и другите да изгубят своята... А твоят съвършен Бог какво!? – Той може само да ме убие, но не и да ме накара да вярвам... Ти едва ли знаеш какво е съвест, щом си готов да кажеш някому собствените му бѣднини! Някога обичал ли си? Или това е прекалено просто за твоята висота? Виждал ли си някога раждане – на човек или животно? Знаеш ли

какво е да ти се роди сестра? – Кхан имаше две и знаеше какво е ... – Та ти даже не можеш да ми обясниш кой си или какво си... И какъв е твоят смисъл, щом знаеш всичко... Ти нямаш свой смисъл! Живееш, защото така трябва! Някога чувствал ли си се свободен? Да взимаш сам решение... Нали знаеш как дойдох тук – някога чувствал ли си, че можеш да го направиш, просто да плюеш на всичко и да тръгнеш след мечтите си? Знаеш ли какво е да мечтаеш? А въобще чувствал ли си някога... – момчето се надигна в стола:

– Каж ми как да се върна там, откъдето идвам! Надявах се да постигна нещо, но ще трябва да се върна с празни ръце! – мъжът срещу него постепенно променяше изражението на лицето си. Кхан се чудеше дали съществото срещу него – дух или демон – ще го прогони или ще го убие за непокорството му. Но, въпреки промяната, нито едно от двете не се случи. Той се обърна и тръгна да се връща. Високите рафтове бяха изчезнали и му се наложи да предполага посоката, но вероятно я бе уцелил, защото *след секунди...*

...усети как се разпъва, като че беше на много места едновременно,...

и падна

сред зелената трева на Златните полета. Към него идваше Лера:

– Искаш да се скриеш, а? – момчето повдигна глава:

– Ами, знай, че от тебе бягане няма! – тя скочи върху му и го целуна.

– Къде се губиш от сутринта, вече час те търся!

– Колко е часа, колко време съм бил вътре? – момичето го погледна странно:

– Вътре? Къде си бил?

– В Ямата! Бях там доста време...

– Едва ли си бил повече от половин час, защото те видях... – Кхан не я чуваше вече, съзнанието му асимилираше случката и търсеше обяснение. След като дълго не го откри, той просто се отпусна в ръцете на момичето и я целуна.

– Знаеш ли какво разбрах? – попита я след малко и без да дочака отговор продължи – Ти си смисълът на живота ми тук и сега! – тя се отдръпна и го погледна:

– Да не си болен?

– Болен съм... – той отпусна глава на тревата и разтърка лицето си с пръсти. После я сграбчи в прегръдката си – ...от любов по теб!...

– Ти си се побъркал! – момичето не знаеше дали да се радва на

думите, толкова несвойствени за Кхан, когото познаваше. Но колебанието ѝ трая кратко. Целуна страстно устните му и погали гърдите му. „Някой неща се променят“, помислиха и двамата, макар по различна причина.

27.12.99

КРАЙ

© 1999 Иво Станков

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/416>]